

А тепер чим відрізняється людина від Бога? Так же як і Бог людина може покарати, нагородити, створити і знищити. Різниця лише в масштабах. Деякі люди вважають владу переважністю і близькістю до Бога, як наприклад стародавня монархія. Це ложне переважність. Владу можна перевернути, а свій інтелект і здібності – ні. Але люди з владою ближче до Бога. Масштаби стають більшими.

І з усього цього можна зробити висновок: людина може стати Богом. Потрібно лише мати здібності правильно і справедливо керувати людськими доллями. Бог – це ідеал, який можливо досягти. Для цього потрібно «пройти по канату все далі», тобто робити краще себе і вказувати на правильний шлях своїм нащадкам, ставлячи перед собою нові цілі шляху досягнення досконалості. Найкращою людиною може стати, наприклад, величезним політиком, який зможе привести свій народ до процвітання і тим самим створити нове суспільство, і змінити доллю людей кращою всередині нього. Або просто прикладом для наслідування, ставши кимось важливим в місцевому просторі.

СТРЕС І ДИСТРЕС В УМОВАХ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

STRESS AND DISTRESS DURING OF MEDICAL EDUCATION

Karpik Z.I., Assoc. Prof. Yushchenko Yu.P.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Професійне зростання і становлення особистості студента супроводжуються взаємодією з проблемними ситуаціями, коли має місце таке явище як стрес. Правильне розуміння його негативних і позитивних наслідків, запобігання виникненню стресу та усвідомлення шляхів його подолання відіграють важливе значення у збереженні здоров'я молодої людини, прояві творчих здібностей, ефективної навчальної діяльності та успішної самореалізації. Тому питання дослідження стресу, його ролі і функцій у навчальному процесі є надзвичайно актуальними.

Проблема стресу знайшла відображення у працях відомих науковців. Адаптацію до стресу вивчали Б.Голдстоун, А.Горбань, В.Казначеев, Дж.Шкаде та ін. Основоположником вчення про стрес є відомий лікар, патофізіолог, ендокринолог Г.Сельє, який створив першу теорію стресу й описав взаємозалежність понять «стрес» та «загальна адаптаційна напруга». Структурні дослідження психоемоційного стресу обґрунтували П.Анохін та К.Судаков, роль соціальних чинників у виникненні психологічного стресу вивчали В.Давидов, Н.Тарабрина.

У своєму дослідженні ми мали на меті з'ясувати місце стресу і дистресу у навчальному процесі, що потребувало застосування комплексу методів: теоретичних – узагальнення наукової та філософської літератури з проблеми дослідження, аналізу, порівняння; емпіричних – опитування, спостереження. Для досягнення поставленої мети використано психодіагностичну методику «Шкала психологічного стресу PSM-25» (авт. Лемур-Тесьє-Філліон, адапт. Н.Є. Водопьянкової).

Опрацювавши наукові джерела та провівши психодіагностичне дослідження першокурсників, ми дійшли висновку, що студенти у процесі здобуття знань досить часто потрапляють у ситуацію так званої психічної напруги, яку зазвичай називають стресом. При цьому одні можуть успішно подолати його, а інші концентрують увагу на проблемі і не можуть самостійно знайти вихід з даної ситуації. Іншими словами, відбувається перехід від стресу до дистресу, який негативно впливає на фізичне і психічне здоров'я. Тому важливо не боротися зі стресом, а навчитися контролювати та управляти ним, аби не допустити ймовірне переростання у дистрес.

ГІПЕРКРИТИЦИЗМ Ж. БОДРІЙЯРА ЯК ВІЗИТІВКА ФРАНЦУЗЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

HYPERCRITICISM OF J. BOUDRIARD AS IMAGE OF FRENCH PHILOSOPHY

Kurylo V.O., Assoc. Prof. Zinchenko N.O.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Ж. Бодрійяр – відомий та популярний французький філософ, соціолог, культуролог, якого вважають одним із теоретиків філософії постмодерну. Навчався у Сорбонні, за освітою філолог, тому значне місце в його творчості належить літературно-критичним есе та перекладам. Професор університету Парижу-10 Нантер. Також читав лекції в університетах Європи, США, Австралії.

Актуальність теми. Ж. Бодрійяру належить авторство популярних у західній філософії понять: гіперреальність, симуляція, симулякр, завдяки яким розкривається віртуальний характер сучасної реальності. Саме детальний аналіз системи симуляції, доведення неможливості соціального, дослідження революції і тероризму – ті теми, які найбільш затребувані сьогодні, а тому роблять філософію Ж. Бодрійяра популярною та актуальною.

Джерельною базою дослідження слугували головні філософські праці: «Система речей» (1968), «Суспільство споживання: його міфи, його структури» (1970), «Дзеркало виробництва» (1973), «Символічний обмін та смерть» (1976), «Симулякри та симуляція» (1981), «У затінку мовчазної більшості, або Кінець соціального» (1982), «Екстаз комунікації» (1983), «Люзія кінця, або Припинення подій» (1992), «Довершений злочин» (1995), «У затінку Тисячоліття, або Призупинення року 2000» (1998) та ін.

Об'єкт дослідження - коло наукових інтересів філософа від критичних переосмислень до розробки власних теорій і понять.

Мета наукової роботи полягає у дослідженні філософської методології та ідей Ж. Бодрійяра як представника французької філософської школи.

Завдання дослідження:

– дослідити й опрацювати головні наукові роботи філософа; –визначити значення понять «гіперреальність», «симуляція», «симулякр», «неможливого обміну», «втрати соціального», питання «мас» та ін; - розкрити та дослідити описану у роботах філософа його власну філософську теорію знака, символічних об'єктів та комунікації, концепцію, яка розкриває процес походження капіталізму та проблеми «соціалізації».

Методи дослідження. У роботі використано метод системного аналізу та метод логічного узагальнення.

Висновки. У науковій роботі досліджено філософську методологію Ж. Бодрійяра як «гіперкритицизм», «радикальне мислення». Палітра визнання філософських ідей від абсолютного захоплення і визнання «гуру постмодерну», «теоретика суспільства споживання» до оголошення «філософським маргіналом». Досліджено у творчості Ж. Бодрійяра питання, що стосуються засобів масової комунікації та інформації, визначенню їх ролі у формуванні картини світу та громадської думки, що є зараз особливо актуальним. Практичне застосування. Отримані дані важливі для розуміння національно-філософської специфіки французької філософії та сучасних світових наукових тенденцій.

ФІЛОСОФСЬКО-АНТРОПОЛОГІЧНЕ ВЧЕННЯ З. ФРЕЙДА ПРО СВІДОМІСТЬ ТА ПІДСВІДОМІСТЬ

PHILOSOPHICAL-ANTHROPOLOGICAL DOCTRINE OF Z. FREUD OF CONSCIOUSNESS AND SUBCONSCIOUSNESS

Matsytska E. K., Assoc. Prof. Dubinina V. O.

ВДНЗУ “Українська медична стоматологічна академія”

Кафедра філософії і суспільних наук

Свідомість та підсвідомість, як філософсько -антропологічне вчення відіграють величезну роль у психічній і соціальній життєдіяльності людини, формуючи поведінку в залежності від її бажань і мотивів. Залежність і взаємодія «свідомого» та «підсвідомого» була об'єктом вивчення багатьох відомих вчених протягом багатьох десятиліть, зокрема З. Фрейдом. У даній роботі ми розглянемо як взаємодіють ці два аспекти і від чого вони залежать.

Щоб дати відповідь на поставлене перед нами запитання, ми маємо чітко розуміти, що являє собою свідомість та підсвідомість. За З. Фрейдом «Свідомість – це всі сприйняття, які прийшли ззовні, і зсередини – те, що ми називаємо відчуттями та почуттями». Щодо підсвідомості, то З. Фрейд розділяє її на 2 види: «те, що можливо усвідомити», тобто бажання, які ми можемо пояснити і «те, що ми не можемо усвідомити», тобто інстинкти. «Підсвідомість являє собою сексуальні та агресивні інстинкти, які прагнуть до задоволення своїх потреб у зовнішній реальності». Якщо об'єднати ці два аспекти, то ми отримуємо поняття «психіка», що являється основою передумовою психоаналізу.

Взаємодію свідомого і підсвідомого можна уявити наступним чином. З. Фрейд прирівнював «Воно» (підсвідомість) до коня, а «Я» (свідомість) до вершника, який має скорити коня і вести його туди, куди він хоче. Тобто свідомість виконує волю підсвідомості, знаходить шляхи здійснення істинних мотивів та бажань. Але підсвідомість енергія не здатна вільно звільнитися, тому що їй «заважає» надсвідомість. Надсвідомість – це те, що потребує від нас суспільство: потреби, моральні норми і заборони. Вона слугує сумлінням людини, бо впливає на підсвідомість. Тому виникає внутрішній конфлікт між усталеними нормами (надсвідомим) і інстинктами (підсвідомим), який веде до появи у людини різних психічних захворювань.

Це дозволяє зробити висновок, що філософсько - антропологічне вчення про «свідоме» та «підсвідоме» є основними умовами психоаналізу, як профілактики психічних захворювань. Вони є фундаментальними аспектами особистості людини і, разом з «надсвідомим», сприйняттям себе в соціумі.

ЕМОЦІЇ В ДУХОВНОМУ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ.

EMOTIONS IN THE SPIRITUAL DEVELOPMENT OF PERSONALITY.

Onyshchenko K. S., Assoc. Prof. Dubinina V. O.

ВДНЗУ “Українська медична стоматологічна академія”

Кафедра філософії і суспільних наук

Емоції відіграють важливу роль в житті людини. Різні емоційні переживання, які виникають в процесі активної взаємодії зі світом і іншими людьми, самі починають впливати на характер і успіх тієї чи іншої діяльності.

Діяльність людини, її поведінка завжди зумовлюють появу певних емоцій і почуттів - позитивне або негативне ставлення до неї. Що свідчить - емоції частково ускладнюються, тому що ми не маємо конкретного консенсуального визначення. Якщо емоції - це лише соціально поділені поняття (щасливі, сумні, злісні), які ми використовуємо для опису та організації нашого афективного досвіду, то можна сказати, що емоційні поняття служать саморегульованими та соціально-комунікативними функціями.

Важливо також зазначити, що емоції є гнучкими. Наприклад, у мозку відсутня "модель страху", яка мотивує жорстку схему дії. Натомість, емоції (з однієї точки зору) виникають у взаємодії з більш загальними процесами загального характеру (включаючи екстрарецептивне сприйняття, мову, взаємопроникнення, концептуалізацію, увагу виконавців та основний вплив. Крім того, важливо відзначити, що емоція та пізнання не є відокремленими конструкціями, і це роз'яснює безліч речей.

Думаю, що кожен з нас замислювався над цією темою. І це не лише причина нашого існування,це щось більше,щось неіснуюче. Що для вас час? Що для вас мить, яка пройде лиш раз? Або, що для вас жити заради